

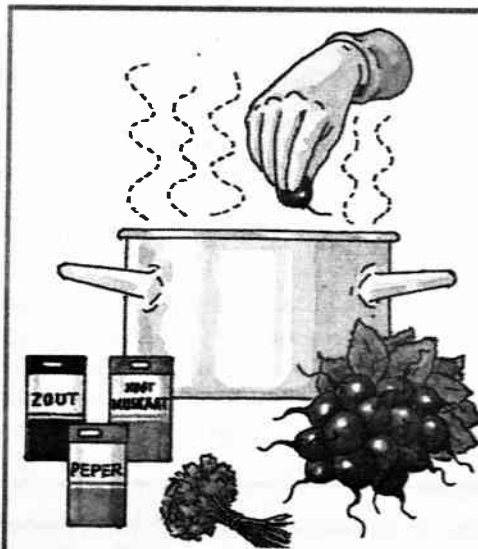

Lein op lokatie: Hallooooooooo Holbi.

Ook voor deze lokatie-uitzending moest uw verslaggeefster ellendig vroeg haar bed uit, maar deze keer was dat niet zo erg omdat ze niet alleen een verslagje moest maken maar ook welpjes moest installeren, en multi-functioneel opstaan is altijd minder erg. Natuurlijk was uw reporter weer te vroeg ter plaatse,

RADIJSJES KUNT U OOK KOKEN

Tot nu toe werden radijsjes alleen maar rauw gegeten. Als toevoeging bij sla, of als gezonde snack. Maar u kunt ze ook koken. De radijsjes wassen, wortels en blad verwijderen. Twintig minuten laten koken. Peper, zout en nootmuskaat toevoegen en eventueel met een bloemsausje serveren.

Het was absoluut niet erg om een beetje aan de vroege kant te zijn want er gebeurde veel smakelijks op dit tijdstip. Allereerst was daar het vreemde gedrag van Martijn, hij gedroeg zich vrij gewelddadig ten opzichte van z'n medeleiding en vice versa. Gelukkig wist Henri te vertellen dat dit gedrag voortkwam uit de scheidingsangst als gevolg van het naderend afscheid van ons favoriete piraatje. Rogier zag er alleraardigst uit; een vormeloze geruite broek, daarop een wit sloofje met bijpassende theedoek. Het klinkt misschien niet spectaculair maar Rogier wist deze creatie uiterst gracieus te dragen. Joke kreeg intussen van Ad lessen in de onderhandelingskunst en ook de voorzitter was aanwezig. Deze laatste had z'n zaakjes weer prima voor elkaar; hij probeerde

geld af te troggelen van niet-bestaande welpen en raakte hierbij steeds meer in het warretje. Friso was er gelukkig ook maar daar heb je nix aan. Eigenlijk was Siebren de enige die iets nuttigs deed; hij zette koffie. Intussen arriveerden er ook steeds meer en meer en meer welpjes. De leiding wist zich hiermee in eerste instantie niet zoveel raad maar uiteindelijk werd dan toch maar besloten om ze in een kring te zetten en een beetje te gaan openen, hetgeen vlekkeloos geschiedde. Vervolgens werden alle welpen opgenomen, hetgeen minder eng is dan het klinkt; het houdt gewoon in dat alle kinderen die er zijn genoteerd worden op de presentielijst. Terwijl dit gaande was en de ooit zo mooie kring veranderde in een slagveld, besloot ik de welpenbe-

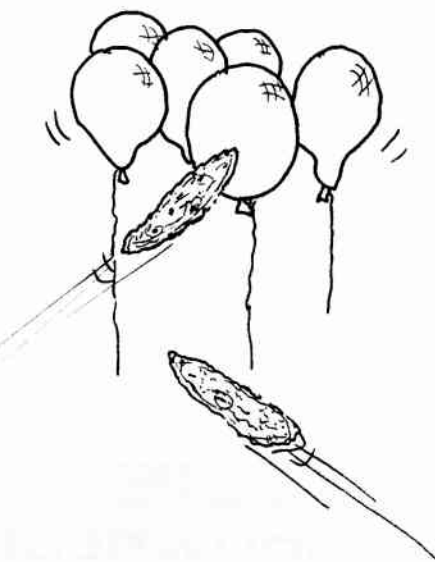
lofte nog maar eens door te nemen, daarbij geassisteerd door de voorzitter die nog steeds het klutsje kwijt was en me de verkennersbelofte voorzegde, hetgeen de studie niet bevorderde. Gelukkig was daar Siep met de koffie (met roerservice) en dat scheelde een stuk. De welpen werden na het openingsgedoe ieder zijns/haars weegs gestuurd en ik ging op zoek naar nog een bakkie koffie. Dat was snel gevonden: het volgen van Siep was voldoende. Na deze tweede uitstekende kop voelde ik me voldoende gesterkt om me aan m'n journalistieke taak te wijden. De welpen zwermde overal rond en het was me een raadsel waar ze zich zoal mee bezig hielden. Dus besloot ik een beproefde techniek toe te passen; de vraag. Deze was simpel en weinig doeltreffend en luidde: 'Waar zijn jullie mee bezig?' De antwoorden luiden als volgt:

- Touw en verlengsnoeren halen.
- Gebouwenbeheerdertjes klonen (Ad).
- Wachten op Baloe.
- Slingers maken.
- De bank inzitten (Friso).
- Vechten.
- Gereanimeerd worden (Martijn).
- Pannekoeken bakken.
- Pannekoeken jatten (Estiel en Estoerd).
- Welpenleiding pesten (idem).
- Welpen pesten (idem).
- Ballonnen opblazen.

Het zal eenieder duidelijk zijn dat er hier sprake was van het voor-

bereiden van een groots installatiefeest. Er was een jas opgezet op het veld omdat de esta's de boerderij gebruikten voor hun eigen installatie. En aangezien de welpenleiding bang was dat hun welpen in handen zouden vallen van de esta's (of gewoon over zouden lopen), was besloten de twee festijnen geheel gescheiden te houden. De versiering van de jas, onder leiding van Marion, was een lust voor het oog. Er waren slingers en ballonnen in heel vrolijke kleurtjes, het materiaalgebruik was gewaagd te noemen en het geheel oogde uiterst feestelijk. Het voordeel van het gebruik van ballonnen is dat ze opgeblazen moeten worden en dat zelfs welpen niet in staat zijn om tijdens dit blazen al te veel lawaai te maken.

Nadat alles in gereedheid was gebracht konden de te installeren welpen aantreden. Dit waren: David, Cas, Christian, Jan-Willem, Joni, Paul, Renier, Niek en Maarten. Ze hadden allemaal iets lekkers meegebracht en een aantal van hen hadden een mooi knutselwerkje gemaakt, hetgeen in de rubriek welpen wensen/esta's eisen te bewonderen valt. Nadat de

deskundige jury hun werk had gekeurd, mochten ze gaan pannekoekensmijten, een oudhollandsch gezelschapsspel waarbij het de bedoeling is de pannekoek aan de ene kant van het touw erover te gooien en aan de andere kant weer op te vangen of zo. Vervolgens moest de pannekoek dan nog even opgegeten worden. De welpen verzekerden me dat pannekoek aux

fines herbes (met fijne grasjes) uitstekend smaakt. Natuurlijk volgden de meegekomen familieleden het schouwspel met veel genoeg en interesse (en stijgende verbazing natuurlijk). Hierna volgde het hoogtepunt van het ritueel; de eigenlijke installatie. Ik had hard geoefend op de belofte en dit wierp z'n vruchten af; het ging maar twee keer een beetje fout. De welpen kregen allemaal hun insignes en das opgeplakt en omgehangen en mochten zich bij hun collegae voegen. Vervolgens werd er overgegaan tot het echte hoogtepunt van die ochtend; het wegwerken van de resten lekkers die door de jury waren overgelaten. Eenieder deed zich stevig tegoed maar helaas was het intussen wel weer tijd om naar huis te gaan. Maar goed ook want de leiding lustte zelf ook nog wel een hapje. Aangezien de leiding het hierna erg druk kreeg met het opruimen, besloot uw reporter zich maar snel uit de voeten te maken en de overige aanwezigen op de boerderij lastig te vallen. Nadat dit naar tevredenheid mijnerzijds was gebeurd, toog ik naar huis, het was weer leuk geweest, alles. ♣

Op een hond.

Een hond wiens naam was J. van Viegen
zag vijf gevulde schotels vliegen.

De eerste schotel was gevuld
met zwezerik en zure zult.

De daaropvolgende bevatte
een portie Belgische patatten.

De derde schotel vloog voorbij
vol versgebakken balkenbrij.

De vierde schotel, de dichtbijste
was ook met brij, maar ditmaal rijste-.

En wat nu zoudt gij denken dat
er in de vijfde schotel zat?

Ach mensen, laat u niet bedriegen.
Een hond heet immers nooit Van Viegen.

(Kees Stip, 1955).

Mijn baard.

Mijn baard is ontzettend lang
hij hangt tot over mijn kuit
en ga ik eens naar buiten
dan hoef ik geen kleren an.

(Shel Silverstein, 1974)

